

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 61.629/1
van 27 juni 2017

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 oktober 2016 houdende de uitvoering van het decreet van 24 juni 2016 houdende de Vlaamse sociale bescherming’

Op 2 juni 2017 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 oktober 2016 houdende de uitvoering van het decreet van 24 juni 2016 houdende de Vlaamse sociale bescherming’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 22 juni 2017. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wilfried VAN VAERENBERGH en Wouter PAS, staatsraden, Marc RIGAUX en Michel TISON, assessoren, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Brecht STEEN, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 27 juni 2017.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

1. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt er hoofdzakelijk toe te bepalen dat het basisondersteuningsbudget niet gecumuleerd mag worden met bepaalde vormen van ondersteuning, aangeboden in het kader van verschillende onderdelen van de welzijnswetgeving, die vergelijkbaar zijn met de niet-rechtstreeks toegankelijke zorg en ondersteuning georganiseerd door het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap. Daartoe wordt artikel 186, eerste lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 oktober 2016 ‘houdende de uitvoering van het decreet van 24 juni 2016 houdende Vlaamse sociale bescherming’ aangevuld (artikel 1, 3°, van het ontwerp).

Daarnaast worden een aantal onderdelen van het bestaande artikel 186, eerste lid van het besluit van 14 oktober 2016 in overeenstemming gebracht met ondertussen gewijzigde regelgeving (artikelen 1, 1° en 2°, van het ontwerp).

2. Luidens de aanhef zoekt het ontwerp rechtsgrond in artikel 5, § 1, I en II, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’, in artikel 6, § 2, van het kaderdecreet bestuurlijk beleid van 18 juli 2003 en in het decreet van 24 juni 2016 ‘houdende de Vlaamse sociale bescherming’.

De bepalingen van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en van het kaderdecreet bestuurlijk beleid vormen evenwel geen rechtsgrond voor het ontwerp. Enerzijds bieden de bepalingen van de bijzondere wet uitsluitend de eventuele bevoegdheidsrechtelijke grondslag voor het ontwerp, terwijl anderzijds het ontwerp geen uitstaans heeft met de oprichting van een intern verzelfstandigd agentschap.

De rechtsgrond voor het ontwerp kan wel worden gevonden in artikel 36 van het decreet van 24 juni 2016.

Die bepaling luidt als volgt:

“De tegemoetkomingen worden, volgens de regels en onder de voorwaarden die de Vlaamse Regering kan vaststellen, geweigerd of verminderd als de gebruiker of, in geval van de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden, de persoon met wie hij een gezin vormt, krachtens andere wetten, decreten, ordonnanties of reglementaire bepalingen of krachtens gemeen recht, voor dezelfde behoefte aan zorg en ondersteuning al een schadeloosstelling heeft of hebben gekregen.

De weigering of vermindering, vermeld in het eerste lid, mag op maximaal een van de pijlers, vermeld in artikel 4, uitgevoerd worden. De weigering of vermindering wordt niet uitgevoerd als de schadeloosstelling in aanmerking is genomen voor de berekening van de tegemoetkoming als de persoon recht heeft op een integratietegemoetkoming krachtens de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap.

De gebruiker of, in geval van de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden, de persoon met wie hij een gezin vormt, moet of moeten zijn of hun aanspraak op de schadeloosstelling, vermeld in het eerste lid, doen gelden.”

In de memorie van toelichting bij het decreet van 24 juni 2016 werd die bepaling als volgt toegelicht:

“De verschillende pijlers van de Vlaamse sociale bescherming dekken niet-medische kosten ten gevolge van een verminderde zelfredzaamheid of ten gevolge van een handicap en een duidelijk vast te stellen nood aan zorg. Krachtens andere regelgeving of krachtens het gemeen recht kunnen ook andere instanties *dezelfde zorgkosten vergoeden*. In dat geval zal de tegemoetkoming van de Vlaamse sociale bescherming worden geweigerd of verminderd. De Vlaamse Regering stelt hiervoor de voorwaarden en de regels vast. Bij de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden wordt voor de bepaling van de tegemoetkoming rekening gehouden met het inkomen van het gezin waartoe de zorgbehoevende behoort, vandaar dat voor deze tegemoetkoming ook de andere gezinsleden onder deze bepaling vallen.” (eigen cursivering)¹

Uit deze toelichting kan afgeleid worden dat de decreetgever de notie schadeloosstelling in ruime zin bedoelde. In het licht hiervan kan het ontworpen artikel 186 van het besluit van 14 oktober 2016 rechtsgrond vinden in artikel 36 van het decreet van 24 juni 2016.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

3. Gelet op hetgeen over de rechtsgrond werd opgemerkt, moeten het eerste en het tweede lid van de aanhef worden geschrapt. Het derde lid van de aanhef formuleer men als volgt:

“Gelet op het decreet van 24 juni 2016 houdende de Vlaamse sociale bescherming, artikel 36.”

Artikel 2

4. Gelet op het tijdstip waarop de Raad van State om advies werd gevraagd en het tijdstip waarop het advies wordt verleend, zal het ontwerp uitwerking krijgen met terugwerkende kracht tot 1 juni 2017.

Het verlenen van terugwerkende kracht aan besluiten is enkel toelaatbaar ingeval voor de retroactiviteit een wettelijke grondslag bestaat, de retroactiviteit betrekking heeft op een regeling waarbij, met inachtneming van het gelijkheidsbeginsel, voordelen worden toegekend of in zoverre de retroactiviteit noodzakelijk is voor de continuïteit of de goede werking van het bestuur en daardoor, in beginsel, geen verkregen situaties worden aangetast.

¹ *Parl.St.* VI.Parl. 2015-16, nr. 715/1, 23.

Voor zover het ontwerp aan een bepaalde groep van personen een voordeel ontnemt, hetgeen het geval is voor artikel 1, 2° en 3°, van het ontwerp,² kan de terugwerkende kracht niet worden aanvaard.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Marnix VAN DAMME

² Uit het advies van de inspecteur van Financiën valt af te leiden dat het wat artikel 1, 3°, betreft, om 155 jongeren gaat.